

anjaStory

Jimmy Hayek

Věnováno Honzovi S.

Stačilo se trošku zhulit za školou a ze mě a třech kámošů se rázem stali fetišci. Trapný divadýlko v ředitelně, příjezd rodičů do školy, test na tvrdý drogy v nemocnici, možnej vyhazov ze školy půl roku před maturitou. Jó, tomu všemu jsem se mohl vyhnout, kdybych se ten poslední prosincovej den před Vánocema vysral na školu a zůstal pěkně doma.

Vzhledem k tomu, že jsem tuhle story fakt zažil na vlastní kůži, jakákoliv podobnost se skutečnými osobami nebo událostmi není vůbec náhodná...

Jimmy Hayek

Byl týden před Vánoce a já se už od pondělka zase flákal doma. Ne, fakt nebylo mým plánem ten prosincovej týden bojkotovat školu, ale prostě to nějak nešlo. Když jsem se ráno probudil a představil si, jak je ten školní polospánek na tvrdý lavici nepohodlněj a jak tam furt někdo mluví a na něco se ptá, netlačil jsem zbytečně na pilu, zaklapl budíka a zůstal radši doma v teplý posteli.

Probudil jsem se vždycky až někdy kolem poledne a zlomyslně si při vylejzání z postele představoval, jak ostatní píšou ve škole písemku nebo je někdo drtí u tabule. Chvíli mě pak žralo svědomí, jestli nebudu mít z těch všech absencí nějakěj průser, ale když jsem se ujistil, že to mám zatím v klidu, šel jsem si dát něco k snídani.

Třídni jsem pak psal různý omluvenky, jako že jsem byl nachlazeněj, měl teplotu nebo že jsem chytil třeba strašnou střevní chřipku. Netuším jestli mi to věřila, ale nikdy se moc nevyptávala. Pravda ale je, že skutečně nemocnej jsem nebyl pěkně dlouho. Teda pokud lenost není nemoc.

Jenže ve čtvrtek se ve škole vůbec nemělo učit. Byl totiž poslední den před vánočníma prázdninama a tak se měly zpívat koledy, žrát cukroví a celkově dělat takový ty vánoční píčoviny okolo. Chlastání nealko punče inklůdyd. Taková ta rádoby vánoční atmosféra. Naše třída měla navíc ráno nacvičovat retro předtančení na únorovej maturiták. Bylo mi jasný, že nejspíš ještě dopoledne budu zpátky doma, tak jsem se teda odhodlal vylízt z brlohu a milostivě poctít školu svou přítomností.

Ale už jenom co jsem vylezl před barák a uviděl roztávající sníh a vyčuhující psí hovna, začal jsem tušit, že dnešek nebude dvakrát libovej. Když jsem se cestou na tramvaj plahočil v těch sračkách, pořád jsem přemýšlel, jestli se nakonec nemám vrátit domů. Jenže čím dál jsem byl, tím míň se mi chtělo vracet, a tak jsem nasraně došel až na tramvajovou zastávku.

V narvaný tramvaji jsem zjistil, že už nemám platou šalinkartu a jíz-

denku taky nemám, takže jsem jel na černo. Jako nebylo to poprvý, ale potkat zrovna dnes revizora se mi teda fakt nechtělo. Tramvaj navíc byla strašně zadejchaná a ze všech stran se na mě teplili lidi a chvílema na mě šlo sraní. A kdyby na zastávce u gymplu vždycky nevystupovala půlka tramvaje, nevím jak bych se prodral ven a nadejchal čerstvého vzduchu.

„Áááá, podělávač přišel do školy,“ tlemil se Vojta od nás ze třídy, když jsem v šatně kolem něj procházel.

„Tyvole, pročs zase nebyl od pondělka ve škole?“

„Hej nevím, ňák se mi nechtělo,“ zamrmal jsem a hodil boty do skříňky vedle plesnivýho jabka.

„A co jako pořád děláš doma?“

„No... spím.“

V tělocvičně jsme během hodiny nacvičili několik dalších kroků do toho našeho předtančení a já se sám sobě divil, že jsem si všechno od minula pamatoval. Holt talent asi. Už na základce jsem nacvičoval nějakou tu polonézu na školní ples a v tanečních jsem chodil do pokračovacího kurzu. Teda než jsem se na obojí v půlce vysral. Ale to je na jiný povídání.

Byla se na nás dokonce mrknout i třídní. Sedla si na lavičku, hleděla na nás a chvílema to vypadalo jako by bulela nebo co. Myslím ale že spíš dojetím, páč potom říkala, že nám to pěkně jde. A když jsme s nacvičováním skončili a holky jí daly vánoční přání, kam jsme se všichni hromadně podepsali, bulela ještě víc. Tak jsme se s ní rozloučili a šli domů.

Teda takhle – měli jsme tak nějak naoko ve škole ještě zůstat hodinu dvě, zakdákat si společně pár koled a předstírat tu nádhernou vánoční školní pohodu. Jako aby všichni hned nezdrhli a nebylo tak nápadný, že každěj sere na nějakěj vánoční program. Realita ale byla stejně taková, že asi polovina lidí ze třídy rovnou valila domů. Ale co, když už jsem se rozhodl jít po nějaký době do školy a nevzdal jsem to ani při tom ranním

brodění se sračkama, chvíli tu pobudu, říkal jsem si.

Ale abysme si tu vánoční atmosféru líp užili, rozhodli jsme se s třema kámošema trošku zhulit. Už jsem nehulil přes dva měsíce a matroše bylo dost. Tom s Ondrou totiž měli v šatní skříňce vedle prázdných lahváčů plnou pixlu grandiózního huleníčka. Takovou tu kulatou pixlu od céděček. Tak tu měli plnou voňavé mařky, kterou oba pěstovali doma na zahradě.

Jako já bych taky s radostí pěstoval, kdybych nebydlel v zasraným paneláku. Pěstovat to někde potají ve skříni pod světlem, na to bych se mohl tak akorát vysrat. Máti by na to stejně přišla a bylo by po pěstování. Doma jsem si akorát jednou za oknem vypěstoval malý sazeničky z konopných semínek ze zverimexu. Máti se mě ptala, co to pěstuju, a já ji odpověděl, že to máme do školy takovej projekt. Ty sazeničky jsem pak zasadil na jednom odlehlém místě za městem, ale nic z nich nevyrostlo. Na netu jsem ale stejně zjistil, že ve zverimexu se prodává nějaký shit konopí bez téhácčka, takže mě to ani moc nesralo.

Ve škole jsme ještě nabrali nějakou neznámou borku, co chtěla taky zapukat, a šli jsme ven směrem k parku. Tom vytáhl z kapsy sklo a sáček s hulením a dal nám všem přivonět. Pak opatrně ze vytáhl malou zeleňoučkou šištičku a sklo festově nabořil. Pěkně malíčkem udusal kotel a mohlo se pukat.

„Hej tak kdo to rozvali, co? Na, dej si Máro prvního,“ podával nabořený sklo Márovi.

„Hej ne, já ne, já si dám potom,“ vykrucoval se Mára, jak bylo jeho zvykem.

„Tak já to rozčadím,“ chňapal po skle Ondra.

„Tak jo, tady máš zapák,“ vytáhl Tom zapalovač ze zadní kapsy.

Všichni jsme stáli pěkně dokolečka a soustředěně čuměli na Ondru, jak pomalu popotahuje ze skla. Nejvíc jsem ale nemohl, když jsem se

mrkl na Toma, jak starostlivě s otevřenou hubou dává pozor, aby tahal co nejlíp a když pak Ondra už skoro nemohl, začal ho povzbuzovat: „Pod', pod', pod', pod', pod'...“ až Ondra úplně zrudl, naběhla mu žíla na čele a po chvílce tlačení se nejvíc rozkašlal.

Pak pukal Mára, ta borka a pak přišla řada na mě. Sklo jsem si opatrně strčil do huby, zapákem jsem kroužil u kotle a pomalu tahal. Tak jak mě to Tom kdysi naučil. Pěkně s mezidechem, to prý pak jde líp do hlavy.

„Hej bacha na krtka,“ hučel do mě, když jsem začal tahat trochu víc a šiška se rozhavila do ruda.

Jak jsem měl v plicích plno, předpoklonil jsem se a jako bych chtěl srát, tlačil jsem to do hlavy. Zrudl jsem jak Ondra, pak jsem se rychle narovnal a hlava se mi nejvíc zatočila. Asi půl minuty jsem byl úplně mimo. Nejlepší stav. Když jsem se vzpamatoval, tlačil zbytek skla do hlavy už i Tom a ostatí čuměli do blba. Když jsem je viděl, málem jsem se zechcal smíchy. Mezi tím odcházelo ze školy plno známejších lidí a když šli kolem nás, tak se taky začli nejvíc smát, páč věděli vo co de.

Dali jsme ještě jedno kolo a pak usoudili, že by to pro zatím mohlo stačit a že bysme zase mohli jít zpátky do školy a užít si ten správnej stav. Tehdy nikoho z nás vůbec nenapadlo, že by moh bejt nějakej průser. Jako zhulili jsme se už několikrát při různých školních akcích a nikdy problém nebyl.

Zrovna před nedávnem jak jsme byli v divadle na čemsi, to jsme si dali prda v parku a pak ještě v obchodě koupili krabičáka. Tom pak v divadle celý představení něco mlel do jedný borky od nás ze třídy, co seděla vedle něj. Z toho představení si nepamatuju skoro nic, ale vím, že se vedle mě asi třikrát ozvalo: „Tome, můžeš být už konečně zticha???“ Jsme se tomu pak chlámali.

Vlítli jsme teda zhulení do školy a zamířili hned do šaten. Přezuli jsme se,

vysvlíkli bundy a rozhodli se, že vyběhnem nahoru do třetího patra. Když jsme se pak při cestě nahoru prodírali davem studentů, měl jsem takovej pocit, jak každej strašně popotahuje nosem a prohlíží si nás jak nějaký exoty. Vyběhli jsme nahoru, ale tam jsme nečekaně zjistili, že chceme zase dolů, páč nahoře nikdo nebyl a vůbec – byla tam prostě nuda. Tak jsme teda pelášili zpátky dolů.

Při tomhle maratonu jsme se pěkně zadejchali, to dá rozum, a tak jsme se rozhodli zajít do naší prázdný třídy v prvním patře a tam si sednout do klidu a chvilku si dát pauzu. To už jsme ale byli jen čtyři – já, Tom, Ondra a Mára. Ta borka, co s náma ještě před chvílí pukala venku za školou, se mezitím někam vypařila.

Když jsme šli při cestě do třídy kolem školních hajzlů, byl jsem to myslím já, kdo si jako první uvědomil, že má v držce fakt strašnýho sušáka. Namířil jsem si to proto rovnou na hajzl a ostatní šli samozřejmě za mnou, páč taky zjistili, že mají sušáka. Vystřídali jsme se tam u umyvadla, nachlemtali vodu z vodovodu co to šlo a spokojeně se opřeli o zeď.

Něčemu jsme se tam trašně smáli, ale fakt už nevím čemu. Víte jak to je v těchle stavech – stačí aby jeden řekl něco divnýho, druhej se tomu uchechtne a všichni se tomu pak začnou smát jak kretění. Možná to bylo tomu, že jsme měli oči rudý jak angoráci, to je pokaždý dobrej zdroj zábavy.

Potom jsme si každej utrhl kus toaletáku, namočili ho, udělali z toho kuličku a vyhodili na strop. Jak ta sračka zůstala připlesknutá na stropě, smáli jsme se ještě víc. A když se z vedlejších ženskejch hajzlů ozvaly nějaký hlasy, Ondra si začal nabírat vodu do dlaní a kropil je přes otvor mezi stropem a zdí oddělující hajzly.

Až jsme pocákali celou zeď a sračky ze stropů začali padat na zem, otevřeli jsme nenápadně dveře a zamířili konečně do našeho bejzkempu na konci chodby. Po pár krocích se ale najednou všechno posralo. Totálně.

„Pánové, stůjte!“ ozval se zezadu chlapskej hlas zástupkyně ředitele.

Spadla klec. Co teď, kurva? Pomalu jsme se otočili a snažili se chovat co nejméně normálně. Zástupkyně k nám přiběhla s nasraným ksichtem jak kdybysme někoho snad zabili nebo co a vedla nás zpět k záchodům.

„Co jste tam dělali?“ zahučela na nás se založenýma rukama.

„No nic... jsme jenom byli na záchodě,“ zamumlali jsme.

Byla to ale pravda. Jako bylo nám v tu chvíli jasné, že asi poznala, že jsme zhulení jak papriky, ale na hajzlu bysme přece nikdy nehulili. A že by dělala takovej hysterickéj výstup kvůli pocákanejma záchodům a toaletákům na stropě, se nám teda nezdálo. Nebo by se aspoň tak dementně nevyptávala a rovnou nás seřvala, že jsme tam udělali bordel.

Výslechu zástupkyně si samozřejmě všimli třetíci stojící okolo a tak na nás furt čuměli. Pro ně to bylo jen takový vzrůšo jinak nudnýho dne, ale pro nás... my jsme teď byli prostě v prdeli. Zástupkyně znova opakovalo, co jsme tam dělali, ale nám bylo blbý odpovídat to samý. Tak jsme radši jen stáli, přešlapovali a čekali co bude. A najednou na nás zaječela:

„VY JSTE TAM NORMÁLNĚ HULILI!!!“

Čuměli jsme teď na ni jak zjara. Vždyť jsme byli úplně neprávem obvinění, že jo. My jsme přece nehulili na záchodech, ale venku za školou! A to je kurva velkej rozdíl. No ale ona si asi prostě myslela, že jsme takový amatéři, že jsme se zhulili na školním hajzlu. Stará škola.

Začali jsme se teda bránit a pořád jsme se jí snažili vysvětlit, že jsme na těch záchodech nehulili. Ona ale pořád kroutila hlavou jako že nám nevěří. Tak co teda doprdele chce? Ten vůl Ondra jí dokonce řekl, ať nás prošacuje, že u sebe žádnou ganju nemáme. To ale určitě nebyla pravda, páč jsme venku všechno nezahulili. Naštěstí nás prohledávat nechtěla, což se mi teda fakt ulevilo.

Atmosféra ale čím dál víc houstla a bylo jasné, že tohle bude ještě na dlouho. Zástupkyni došlo, že je ve slepý uličce a musí na nás nějak jinak,

takže nechala zavolat chemikáře. Takovýho hajzla mladýho, co s váma dělá fórky, ale jinak vás bez váhání potopí. Ten přiběhl s nějakým kufříkem, aby prý udělal chemickej rozbor vzduchu. Zalezl na hajzl a mně se chtělo strašně smát, protože to bylo neuvěřitelný divadlo.

Asi po dvou minutách koumání vylezl na chodbu a šel rovnou za zástupkyní. Něco jí potichu hrozně dlouho vysvětloval a chvílema nás oba čekali. My jsme si mezitím potichu mrmali, jak je to v prdeli, že se to nemělo stát a co budem dělat. Pak chemikář odešel a když procházel kolem nás, tak jakože kamarádsky prohodil: „Co ste si to dali, chlapi?“ a odkráčel se slizským úsměvem pryč.

Zástupkyně se chvíli držela za hubu, přemýšlela a pak přišla k nám a potichu nás poslala domů.

„No, takže to uzavřeme takto. Vy teď okamžitě půjdete ze školy domů nebo prostě někam pryč a nebudeme to už dál řešit. Hlavně ale teď okamžitě vypadněte ze školy a už se nevracejte.“

WTF? Chvíli jsme tomu nechtěli věřit, tak jsme stáli s otevřenou hubou a čuměli na ni, co to má bejt. Ještě před chvílí na nás hystericky ječela, že jsme zhulení, tvářila se jak kdybysme udělali bůhvíco a vypadalo to na strašnej průser a teď to takhle ukončí?

„Dělejte, nebo si to rozmyslím,“ popohnala nás, abysme už fakt vypadli.

Tyvole, tak jsme jakože poděkovali a rychle valili dolů do šaten. V hlavě mi lítalo jaká je zástupkyně férová a vkladu a jaký má pochopení, že nás takhle nechala jít. Po Vánocích bysme ji měl donýst nějakou kytku jako poděkování, říkal jsem si.

V šatně jsme na sebe narychlo naházeli oblečení a ještě připosraní a vyklepaní jsme si dělali prdel, jak ta naše akcička parádně dopadla a že to musíme ještě někdy zopakovat, když to takhle vkladu dopadlo. Když už jsme skoro odcházeli a já si zrovna zavazoval druhou botu, uslyšeli jsme

zástupkyni jak přichází k šatnám.

„Kurva, dělejte, jde sem,“ hučel Mára.

Pozdě. Zástupkyně si teď přivedla i druhou zástupkyni, co jsme měli kdysi z fyziky, a samozřejmě i naší nechápající třídní. Zase měla ten hysterický hlas a jako kdyby zapomněla, že nás před chvílí poslala domů, rozebírala, jak nás načapala zhulený.

„Neoblíkejte se, půjdete s náma do ředitelny. Jen tak to nechat nemůžeme!“

A šlo se. Byli jsme z toho ještě víc v prdeli než předtím, páč jsme nechápali, co se mezitím stalo nebo změnilo, že najednou je všechno jinak. No a hlavně kdybysme víc pohli, mohli jsme být už venku a měla by smůlu. Fuck! Do šaten ještě přiběhl takovej fousatej obr-tělocvikář, shodou okolností manžel tý druhý zástupkyně. Nevím vlastně proč, stejně se po chvílce zase vypařil.

Pamatuju si jenom, jak mu ta druhá zástupkyně říkala, že jsme se pěkně zhulili. Když se tomu chechtal, měl jsem chuť na něj vybalit, jak se před pár rokama chlapec prozměnu pěkně vožral. Tehdy v sobotu ráno jsem ho totiž viděl u nás kousek od baráku na autobusový zastávce, když ho vožralýho jak prase vyhodili z dodávky nějací lidi a pak se válel kolem lavičky.

Ono i pro úplně střízlivýho člověka by tohle divadlo bylo nejvíc absurdní, natož pak pro partičku zhulenců, že. Účinky téhácěčka zrovna začaly gradovat a my jsme věděli, že budem za chvíli stát na koberečku v ředitelně a vysvětlovat, proč jsme zhulení. Což jde – když jste zhulení – docela těžko. Po cestě do ředitelny jsem se proto modlil, abysme se před ředitelem třeba nezačali smát jak hovada a podobně. To by nebylo moc dobrý.

Cesta do druhýho patra trvala strašně dlouho. Nebo se mi to aspoň zdá-

lo. Šli jsme pěkně v průvodu, vpředu jedna zástupkyně, třídni, pak my a vzadu druhá zástupkyně a prodírali jsme se zase davem studentů. Všichni zpívali ty zasraný vánoční koledy a když jsme procházeli kolem nich tak jsem si připadal jak ten... Ježíš. Jak ho vedli na kopec s křížem a ukřižovali ho neprávem. Nebo spíš jak nějaká celerbritka, páč si nás všichni prohlíželi a byli sme středem pozornosti. Před chvílí jsme tu běželi zhulení jak hovada a teď nás tady odvádí zástupkyně. Beztak nám ale všichni ten průser přáli.

Dorazili jsme do ředitelny. Tady jsme s Tomem zrovna před časem pomáhali jak dementi chystat obcerstvení pro nějakýho politika, co u nás měl na škole besedu nebo co. To jsme jim tehdy byli dobrý!

Ředitel ale zrovna nikde, tak zástupkyně poslala sekretářku, ať ho přivede. Pak nás obě zástupkyně obstoupily a začal pravej výslech.

„Tak začněte, posloucháme!“

Nikdo nemluvil a každěj čekal, že začne mluvit někdo jinej. Nevěděli jsme, co vlastně říct. Jestli vyklopit pravdu nebo zkusit hrát už tak trapný divadlo. Já sám jsem měl ale v hubě zase strašnýho sušáka, že bych nepohl držkou i kdybych chtěl. Ostatní na tom asi nebyli o moc líp, páč furt mlaskali. Třídni stála bokem a radši nic neříkala, ale musela být pěkně nasraná, to bylo vidět.

Zástupkyně čuměly na Toma a asi po něm chtěly to vysvětlení. Nevím proč, zhulení jsme byli všichni tak plus mínus nastejno. Asi kvůli jeho dredům a tunelu v uchu ho považovaly za velkýho feťáka co nejspíš dýluje trávu po celé škole nebo já fakt nevím.

„Oni jsou asi tak zfetovaní, že nemůžou vůbec mluvit,“ kdákla druhá zástupkyně.

To mě teda vytočilo. Prej zfetovaní! Měl jsem chuť vypadnout z tý zasraný ředitelny, prásknout za sebou dveřma a už nikdy do té školy nepáchnout. Ale na to jsem neměl koule a tak jsem jenom naprotest nahlas

vzdychl a nechápavě zakroutil hlavou. V každém případě – toho dne jsem se stal oficiálně feťákem. Ať žije fet.

Mlčení ale dál pokračovalo a už začalo fest přituhovat.

„Tak podívejte se, pokud nebudete spolupracovat, my klidně zavoláme policii, ta vám udělá test na drogy, vyletíte ze školy a cejch feťáků budete mít do konce života.“

Tyvole. Cejch feťáků do konce života. I takový hovna tam padaly. Ale kdyby přijeli fízli, to by vážně nebylo dobrý. Nešlo ani tak o to, co jsme měli v sobě, ale spíš o tu pixlu dole v šatní skřínce. Tu kdyby fízli našli, tak by byl asi hodně velkej průser. Hlavně teda pro Toma s Ondrou. Tak jsme se teda nakonec přiznali.

Všechno to vyklopil Tom. To jak jsme šli za školu, tam se zhulili a pak se vrátili zase zpátky. Zástupkyně mu ale pořád podsouvala, že jsme hulili i na tom hajzlu. Tak jsme jí všichni asi třikrát zopakovali, že jsme se tam byli jenom napít, páč jsme měli příšernýho sušáka, jinak nic.

Třídní kroutila hlavou a koukala na nás jak zjara. Věděla že nejsme žádní svatoušci, ale že se zhulíme během „vyučování“, to asi nečekala. Nebo spíš nečekala, že se jak dementi budeme vracet zhulení do školy. Najednou se rozbředla, že prej jsme ji strašně zklamali. OMG! Nejdřív mi to přišlo vtipný, páč jsem si myslel, že si dělá prdel. Zas takovej šílenej průser jsme přece neudělali. Všichni byli ale strašně vážní, tak jsem byl vážnej i já. A jak jsem byl vážnej, bylo mi i docela trapně.

V tom přišel samotnej ředitel. Kariérista, pokrytec a další z těch rádo-by kamarádů, co vás při první příležitosti potopí. Usmíval se jak hovado a hrozně nechápavě se ptal co se děje, jako kdyby mu to už nevyžvanila sekretářka, která se plazila za ním.

„No, tady hoši si samovolně odešli z výuky a venku požili drogy...“ začala zástupkyně vyprávět její verzi našeho příběhu. Několikrát ji mezi-tím třídní opravila, když si vymýšlela blbosti. Ředitel poslouchal a pořád

se křečovitě usmíval až jsem chvílema začal doufat, že to třeba nebude moc řešit.

Zástupkyně domluvila, ředitel nás pozoroval a asi čekal, že něco řekneme. Bylo ale zase strašný ticho. Najednou změnil ksicht, začal se strašně mračit a blekotat:

„Chtěl jsem se vám zavděčit volným dnem. Připravujeme pro vás vánoční program, zpívání koled na chodbách místo učení... a vy se mi takto odvděčíte. Zkazili jste nám všem celý den! Toto je hrubé porušení školního řádu a předběžně to vypadá na vyloučení ze školy. Zklamali jste mě hoši. Vypadněte!“ zaječel nakonec a zástupkyně nás poslala čekat na chodbu, že to musí všechno projednat o samotě.

„Tyvole, to je v piči!“ zamrmlal Ondra na chodbě a to samý jsme si mysleli asi všichni. Představa že vás vyhodí ze školy půl roku před maturitou je dost na hovno. Proč jsme se kurva vraceli? Mohli jsme jít do parku dělat čurbes a nedostali bysme se do takovýho průseru.

V hubě jsem měl ale už fakt nesnesitelnýho sušáka. Přece jenom od toho chlastání na hajzlu už to bylo víc jak půl hodiny a když jste zhulení, tak máte sušáka furt. Chtěl jsem jít teda znova na hajzl smočit hrdlo, ale kluci mi to naštěstí rozmluvili, páč by to mohlo vypadat jakože jsem šel na ten hajzl zase hulit nebo tak něco. Kdyby nás zrovna mezitím zavolali zpátky do ředitelny. Nechtěli jsme přilejvat olej do ohně, tak jsem teda nešel, ale bylo to peklo.

Asi po dvaceti minutách nás sekretářka zavolala zpátky. Vešli jsme dovnitř. U stolu stál ředitel s nějakým papírem v ruce a kolem všechny ty ženský.

„Tak pánové, budťo podepíšete tady prohlášení, co jsme připravili a dobrovolně podstoupíte v nemocnici test na drogy, nebo zavoláme policii a bude to mnohem horší...“, a pak přečetl to prohlášení, ze kterýho si ale hovno pamatuju. Jen jsme tam stáli, čuměli na něj a když řekl ať se pod to

podepíšeme, tak jsme se všichni podepsali. Teda spíš podčmárali.

Dodnes nevím, co v tom prohlášení bylo, ale vím že se ředitel po tom hromadným podepsání zase začal usmívat jak hovado. Čekal jsem teda jestli vytáhne třeba šampus, ale vono nic. Pak ještě pronesl, že se uvidí, jak dopadnou ty drugtesty, ale že i tak je vyloučení ze školy možný. Hm, fakt skvělý, říďo.

Potom nás odvedla třídní do zeměpisný učebny, kde prý máme počkat na rodiče, kteří mají za chvíli přijet. Co to je zas za klauni? Všem nám už bylo osmnáct a pro nás si budou přijíždět rodiče jak pro malý... zhulený haranty? Tyvole už vidím nasranou máti, jak ji budu ve škole přede všema vysvětlovat, proč jsem se zhulil a že mi hrozí vyhazov ze školy půl roku před maturitou. Ou shit.

Posadili jsme se teda na židle a přemýšleli, jak tenhle průser vysvětlíme. Třídní si sedla k učitelskému stolu, a znova nechápavě kroutila hlavou.

„Doufám ale, že už u sebe nic nemáte?!“ zeptala se z ničeho nic.

„A co jako?“

„No tak co asi!“

„No...“ usmál se Tom, když rukou v kapse nahmatal sklo a sáček s hulením.

„To snad ne! Panebože tak padej se toho rychle zbavit a venku to někde vyhod. Ale rychle!“

Vyhod? Tom by ganju nikdy nevyhodil! Navíc třídní narozdíl od nás neměla tucha o té magické pixle dole ve skřínce. Tom celej zmatenej odešel a my přemýšleli, co s tou pixlou asi tak udělá.

Když se asi za pět minut vrátil, netvářil se úplně tragicky, takže k nejhoršímu zřejmě nedošlo. Na třídní ale kývl hlavou, jakože se toho zbavil. Třídní se ulevilo a odešla ze třídy, že prej musí ještě do ředitelny. To už nám mohl Tom říct, že tu pixlu dal dole nějaký borce, která mu ji do od-

poledne pohlídá. Všichni jsme si oddychli.

Jako první přijeli Márovi rodiče. Jeho matka byla řádně nasraná a nejdřív s ním jakože nechtěla vůbec mluvit a dělala divadýlko, jaký občas dělá i samotnej Mára. Po chvílce se ale sama začala vyptávat, co jsme udělali za průser a tak. Zato jeho fotr vypadal docela uklídku, nic neříkal a myšlenkama byl asi někde jinde. Pak přijely i matky od Ondry a Toma a ty už nebyly tak nasraný. Oba jim vysvětlovali celou tuhle ganjastory tak podrobně, jak jim jen zhulenost dovolovala. A i ony uznaly, že je celý tohle divadlo krapet přehnaný.

V tom se otevřely dveře a dorazila konečně moje máti. Ani se na mě nepodívala, prošla nasraně kolem a sedla si do lavice za mnou. Radši jsem nezkoušel nic vysvětlovat, páč by to bylo stejně k hovnu. I když jaký vysvětlování... prostě jsme se trošku zhulili a vedení školy z toho udělalo monstrproces, no.

Do třídy se vrátila třídní i s ředitelem, kterému zase nechyběl ten jeho dementní úsměv, když se zdravil s matkama. Třídní nás poslala do kabinetu vzádu za třídou, že si potřebujou s rodičema promluvit. Sedli jsem si teda v kabinetu na židle a čekali co bude dál. Pořád nás ale skenovala jedna zeměpisářka, která zrovna cosi psala u stolu. Asi ještě nikdy neviděla feťáky.

Téhácéčko pomalu ale jistě začalo ustupovat. Přes tenkou stěnu (ze sádrokartonu nebo tak něco) jsme jakžtakž slyšeli hlasy ředitele a našich matek. Mluvili vcelku vklidu, takže to vypadalo, že nás asi nevyhodí, páč jinak by minimálně moji a Márovu máti bylo slyšel mnohem víc. Když asi po deseti minutách domluvili, třídní pro nás přišla do kabinetu, že už jako můžeme jít.

Ředitel stál před tabulí jak největší king a matky si s ním zrovna přály na rozloučenou hezký Vánoce. Tyvole. Myslím že ani nečekal a nechtěl

aby mu feťáci taky podávali ruku, takže jsme to tak nějak zahráli do outu a šli rovnou ke dveřím.

„Naschle,“ rozloučili jsme se s třídní, která se jediná dnes nezachovala jako svině a vyšli jsme na chodbu.

Pořád bylo na chodbě plno. Máti nasraně valila po schodech dolů, že jsem ji skoro nestačil. Až venku před školou jsem se opatrně zeptal, jak to dopadlo a co teď bude. Odpověděla mi, že musíme jít do nemocnice na ten drogověj test. Tak OK, stejně jsem se přiznali, říkal jsem si, takže na nic novýho nepříjdou. Pak ale dodala, že tam jdeme prý proto, aby se vyloučilo, že jsme si dali nějaký tvrdý drogy. OMG! V tu chvíli jsem měl fakt chuť nakopat ředitele do prdele.

Šli jsme do nedaleký vojenský nemocnice. Na prosinec nezvykle teplo. Cestou jsme s máti už neprohodili ani slovo a já si v hlavě rekapituloval celou story. Čím dál víc mi to přišlo nepochopitelnější. Jako dobře, trošku jsme se zbořili, udělali jsme píčovinu, no... ale dělat z tohodle takový divadlo a ještě nás podezírat, že jsme si píchli perník nebo co, to už je moc. Fakt tyhle lidi nesnáším, beztak nikdy nezkusili brčko a všichni se jen vožíraj jak prasata a nás tady budou buzerovat. Prej feťáci! Nahovno tohle školství.

V nemocnici už čekali kluci s matkama. Márův fotr se zrudněně opíral o stěnu a samotnej Mára vypadal nějak nasračky. Později nám vyprávěl, jak ho máti v autě cestou do nemocnice nutila vychlastat celou flašku vody, aby prý z těla vyplavil téhácéčko. Haha.

Šli jsme postupně k okýnku, kde po nás chtěli průkaz pojištěnce. Tyvole ale ta sestra v tom okýnku mi byla nějaká povědomá. Já ji už někde viděl! Za chvíli přišla za matkama a vylezlo z ní, že je to ségra naší třídní. No jó, tyvole. Nejvíc jsou na sebe podobný a navíc s náma byla i v prváku na lyžáku, neasi. Třídní ji prý volala a vysvětlila situaci. Tak nás zavedla

před nějakou ordinací, kde máme počkat na vyšetření u doktora.

„Proč jste se pak vraceli, vy blázni, zpět do školy? Hele, když to neumíte, tak nehulte,“ zasmála se a odešla.

Posedali jsme si na židle u ordinace. Márův fotr se už nejspíš nenápadně zdejchnul, páč jsem ho nikde neviděl. A matky začaly plkat o drogách, škole, našich dosavadních průserech a tak. My jen čuměli do zdi a byli rádi, že už je konečně jakž takž klídek a nemusíme nikomu nic vysvětlovat.

Čekali jsme asi patnáct minut. Pak vyšla z ordinace nějaká jiná sestra a držela v ruce ták s třema kelímkama, na kterejch byly naše jmenovky. Dala nám je a prej že do nich máme „odebrat moč“. Tak jsme teda postupně šli na hajzl a nachcali do kelímku. Já šel jako poslední.

BTW, nesnáším chcaní do kelímků a skleniček. Vlastně nesnáším chcaní do ničeho, co musím držet v ruce, páč si při tom připadám nějak divně. Teď to ale nebylo zas tak hrozný, připadal jsem si spíš jak ožralej pantáta někde ve vinným sklípku, co dává ostatním košťovat vincko. Kelímek plnej moči jsem položil na umyvadlo vedle ostatních, zkontroloval si gatě jestli jsem se náhodou nepřipochcal a vrátil se na chodbu.

Když sestra viděla že je dochcáno, usmála se a šla na hajzl pro kelímky. Mezitím vykoul z ordinace nějaký brejlátej rumcajs, asi ten doktor, a zeptal se, kdo chce jít první.

A kurva, už je to tady! Nikomu z nás se moc nechtělo, páč jsme nikdy na žádným drogovým testu nebyli a nevěděli jsme vo co de. První šel na konec Mára.

Čekali jsme, co se bude dít. Jestli nám bude brát i krev, tak to nedám, páč to nejvíc nesnáším. Za pár minut byl ale Mára už hotovej a naznačoval, že je to OK. Tak jsem šel jako druhej já. Pomalu jsem otevřel dveře od ordinace a pozdivil jak největší slušňáček. Snažil jsem se vypadat, jako že jsem úplně v klidu a střízlivej a že jsem tady vícemeně zbytečně. Ten

rumcajs, teda doktor, se mě zeptal na jméno a pak mi řekl, ať si sednu na židli vedle něj.

„Tak co jste provedli?“

„No... my jsme trošku kouřili marihuanu za školou a zástupkyně nás pak přistihla...“ snažil jsem se něco vykoktat.

Doktor na mě čuměl a čekal asi na pokračování. Začal jsem teda vyprávět od začátku do konce, co se všechno stalo. Jak jsme se vrátili do školy zhulení, jak nás zástupkyně nachytala u hajzlů, kde jsme se byli jenom napít, jak je to všechno jedno velký nedorozumění a tak. Pak jsem začal s takovýma těma provinileckýma řečma, že chápeme, že jsme sice udělal blbost, ale že dnes byl ten poslední školní den před Vánoce, neučilo se a že jsme se do školy už ani nemuseli vracet a udělali bysme líp.

„Hm, hm...“ mrmlal doktor a asi si vduchu říkal stejně jako ta sestra, že jsme pěkní kokoti, že jsme se zhulení vraceli do školy.

Řekl, abych si stoupl a díval se na jeho ruce. Začal mi s něma před očima šermovat a já nevěděl kam dřív koukat. Potom ať se prý projdu ke stěně a zpět. OK. Snažil jsem jít co nejvíc přirozeně a rovně, ale to je jasný, že to pak bylo ještě horší. Šel jsem trhaně jak nějaká loutka, u stěny se pomalu otočil, aby se mi nezatočila hlava, a opatrně jsem si to krácel zpět k doktorovi a přitom se tvářil jak největší mistr světa, že jsem tu štreku dal.

„No skvělý...“ prohlížel si mě a drbal se na fousaté bradě. Pak něco chvíli psal do kompu a řekl mi, že už můžu jít.

„To je jako všechno?“ zeptal jsem se nechápavě.

„No jasně, co bys ještě chtěl?“

„No nic, jenom jsem nemyslel, že to bude takhle rychlý,“ ale to už jsem radši mizel z ordinace.

„A nehul už,“ zavolal od kompu aniž by přestal psát a já za sebou zavřel dveře.

Když jsme byli všichni hotoví a prošli asi úspěšně tímhle drugtestem,

mohli jsme jít konečně domů. Matky dokecaly a popřály si pěkný svátky. My feťáci jsme se jen usmáli a už se těšili na studentskej vánoční večírek popozítří, kde budem nejspíš za školní celerbritky. Teda jestli nám ho naši nezatrhnou, což bych se ani nedivil.

Po Novým roce jsme čekali na poradu učitelů, na které se mělo rozhodnout, co s náma bude. Pořád jsme řešili, co budeme dělat, pokud nás vyhodí, jestli přestoupíme všichni na stejnou školu a jestli nás vůbec někde vezmou. Na chodbách jsme se vyhýbali jak ředitelovi, tak zástupkyním a když už jsme museli kolem nich projít, dělali jsme, že je nevidíme.

Bylo v hodinách zajímavý sledovat učitele, co si asi tak o nás myslí. Páč tuhle ganjastory už jistě musel znát každej učitel na škole. I když ale věděli, že jsme se zhulili a že máme průser, chovali se většinou normálně. Jenom někteří na nás mluvili pomalu jak na dementy, kteří jsou nejspíš v raušu a nevnímají.

Den po poradě jsme si konečně šli za sekretářkou pro ofiko vyjádření školy, jestli nás tedy vyhodí, nebo ne. Když jsme přišli do kanceláře, bylo vidět přes otevřený dveře do vedlejší ředitelny. Zástupkyně zrovna seděla u stolu a čuměla na nás. Šli jsme ale rovnou za sekretářkou.

„Jó, to jste zase vy?“ zasmála se když jsme ji řekli, pro co jdem. Pak nám dala obálky s tím vyjádřením. Řekla, že prý máme právo podat námitky do několika dní, ale že nám to moc nedoporučuje.

„Heleďte, jste ve čtvrtáku, maturita za rohem... být váma, tak to nechám být a už bych se v tom nešťourala. Buďte rádi, že to vůbec takhle dopadlo,“ a říkala to schválně nahlas, že to musela slyšet i zástupkyně.

„Hm, no tak my uvidíme,“ odpověděl Ondra stejně hlasitě.

Ve třídě jsme rozlepili obálky, chvíle napětí... schytali jsme podmienečný vyloučení a sníženou známku z chování. Uff. Na jednu stranu jsem byl nejvíc rád, že nás teda nevykopli, to je jasný. Jenže den před tím jsem

si přečetl školní řád, kde je jasně napsaný, že v případě užití návykových látek máme dostat jenom důtku ředitele a dvojku z chování. Žádný podmíněčný vyloučení. To až v případě opakovaného užití, což nebyl náš případ, páč jsme jindy podobnej průser neřešili. To by se ale vedení školy muselo řídit školním řádem, který samo vymyslelo, že.

Takže jsme trochu nasraní byli. Prostě z principu. Taková křivda! Ale na nějaký námitky jsme se vysrali, páč ten šmejď ředitel by nám do maturity udělal určité peklo a maturita by taky nemusela třeba dopadnout úplně nejlíp. On by se o to klidně postaral. Proti demenci asi nemá cenu pokaždý bojovat. Tak jsme si teda pěkně nechali nasrat na hlavu a byli podmíněčně vyloučení – aspoň trochu adrenalinu do konce roku, že. Pro mě to taky znamenalo omezit flákání doma, páč kdyby vedení přišlo na moje podivný omluvenky, byl bych nejspíš v řiti.

Ale zvládli jsme to. Žádnej další průser se už naštěstí do konce roku nekonal a všichni čtyři jsme si dali maturitu na pohodu. Protože jsem ale jak dement zaspal slavnostní předávání maturitního vysvědčení, což moje máti skoro nevydejchala, musel jsem pro něj ještě zvlášť zajít do školy. Šel jsem teda za zástupkyní, řekl jsem že jsem byl nemocnej a skoro bez keců mi vízo dala.

„Takže tys teda fakt odmaturoval, jo? Hm, tak to jsem nečekala,“ prohodila ale na konec.

A jak jsem držel to maturitní vízo v ruce, měl jsem chuť udělat ve škole na rozlučku ještě nějakej poděl. Aspoň si třeba v šatně zapálit cigo nebo tak něco. Ale nakonec jsem se na to vysral a jen jsem si slíbil, že do tohodle ústavu dlouho nevkročím. Minimálně co tu bude smrdět tohle vedení. Šel jsem do parku u školy, sedl si na lavičku a zapálil cigo. Slunko příjemně pánilo a bylo mi fajn. Bohudík, že už mám ten posranej gympl za sebou.

Nebo bohužel?

www.ganjastory.jimmyhayek.cz

GanjaStory podlívá týchle verzi Creative Commons licence:

Uveďte autora-Nezasahujte do díla 3.0 Česko (CC BY-ND 3.0)

Pro mě za mě si GanjaStory okopíruj a dělej si s ní, co chceš. Jenom mě prosímtě uveď jako autora a samotnou povídku nijak neupravuj.

